

אף על פי פרק חמישי כתובות

בז.

עין משפט
נר מצוה

כב א מיי פ"ו מהלכ' וזה הלכה אי סתם
עשן קד טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:
כג ב מיי פ"ו מהלכ' ראשונה הלכה אי סתם
עשן מה טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:
כד ג מיי פ"ו מהלכ' ראשונה הלכה אי סתם
עשן קד טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:
כה ד מיי פ"ו מהלכ' ראשונה הלכה אי סתם
עשן מה טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:
כו ה מיי פ"ו מהלכ' ראשונה הלכה אי סתם
עשן קד טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:
כז ו מיי פ"ו מהלכ' ראשונה הלכה אי סתם
עשן מה טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:
כח ז מיי פ"ו מהלכ' ראשונה הלכה אי סתם
עשן קד טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:
כט ח מיי פ"ו מהלכ' ראשונה הלכה אי סתם
עשן מה טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:
ל ט מיי פ"ו מהלכ' ראשונה הלכה אי סתם
עשן קד טע"ז ח"מ
רמז טע"ז א:

תוספות רי"ד

צריך לומר כתובו ב' און
ברקנין הבורה פנו ב' אין
צ"ל כתובו ב' פנו ב' אין
ונמי צדריך לאמלוכי ב'
אדמרינן הכא: ר"אש
[וכן]. אמר ר"י און
ל'י' תרביעי ואע"י דרדא
ל'י' דאמר כל דין דרדא
תרביעי ב': ב' ב' וכן
נכנסה לחופה ולא נבעלה
מהו חיבת חופה קונה.
אז חיבת ביאה קונה.
ב' ב' ור"א נכנסה לחופה
ופסדה מהו מ' אדמרינן
חיבת חופה קונה חופה
דחויא ביאה אבל חופה
ל'י' חופה ל'י' ביאה לא איך
ל'י' שיקן ומספיקא אינה
קונה: **תנא** ר' אומר
אז רוצה ב' חופה ב' בחיבה
שטר של מאתים חופה
כתבת לו התקבלתי ממך
מנה ולאמנה מנה ור"א
כותבת לו התקבלתי ממך
[וכן] אמר ל'י' אדמרינן
הפחות ב' בחיבה מאתים
ולאמנה מנה הרי זה
בעלת וזו תרס קסבר ר"י
בדחויא אסור לפחות
ב' בחיבה מאתים כ'י'
שלא יעבור על גנאי
כ"ד אבל בענוה זה ע"י
חתובה וזו שכתוב לה
אדמרינן חזו חזו חזו חזו
לו שובר שהתקבלה מנה
ור"י אסור אפי' ע"י
הכתובה אסור לפחות:

אמר רב 'צחק בר אבדימי' משום רבינו. פירש בקונטרס רבינו רב וקשה לר"כ תקשי מהכא תסמיים דרב הוא לאמר ככ"א זן עזריה לכך נראה לרבינו היינו רבי ורב יצחק בר אבדימי דהכא הוא רב יצחק בר אבדימי הקדמון שהיה תלמידו של רבי דלאמרין צפרק כירה (שם דף טז א:) אמר רב יצחק בר אבדימי פשט את אמת נכנסתי אחר רבי לבית המרחץ והוא היה רבו של רב דלחמייה לרב כחל צפרק כל הצער (חולין דף קי. וסז) ומדות צפרק המוכר את הספינה (ב"ב דף פז. וסז) **רבי יוסי אומר** יביתבו שובר. פירש הקונטרס משום דלא מרעין כח המלוה לנכות משום שני ולא פירש לפי המסקנה דגט פשוט (שם דף קעא.) דקאמר התם לדעמא דרבי יוסי כדי שיכוף לפורעו: **בששוברתה מתובה.** וא"ת ולרבי יוחנן דאמר ^(א) הטוען אחר מעט יש צ"ל לא דאמר כלום מתוך תועלת יג ש צמה שנכנס השובר בתוך הכמורה היא תטמין הכמורה ומפקא עידי הינומא וגביא מאתים וי"ל כגון שהצירה עמה גדולא והיא כתובה בכמורה דלא לא תטמין הכמורה דל"כ הוצא השובר ויבא ע"ה וי"ל דל"כ

לה מהו חיבת חופה
קונה תא שמע דתני
אלא על חיבת לילה
מא חיבת חופה קונה
ישון אלא אי אמרת
הא בלילה הראשון
לילה איתא ביממא
אמר רבא אם
א משמע לן דביאה
דסתם חופה לביאה
אשי נכנסה לחופה
חופה דחויא לביאה
א תיקו: רבי יהודה
דה דכותבין שובר
ליף רבי יוסי אומר
מתוכה אביי אמר
ודאי פרעיה דלמא
מנא אחרינא הכא
נטריה נטריה אי לא
אמר כרבי ירמיה
כאביי גזירה שובר
על פה לא אמאי
שבממון תנאו קיים
שאין לך עלי שאר
איר ר' יהודה אומר
בה דרבנן ויחכמים
ולא עבדו להו רבנן
פירותיה עד שיכתוב
פירותיה עד עולם
וקיימא

אלא תרווייהו: רב ורבי נתן: משום רבינו. רב: והלכה למעשה
 כו'. הש"ס קא פסיק שכן נמנו וגמרו בני השיטה: מהו. לרבי
 אלעזר בן עזריה: ופירסה נדה: ופירש ממנה ומת: ויחליף.
 יכתוב שטר אחר כדי חוב הנשאר ויקרע הראשון ולא יכתוב שובר
 להרע כח הלוה שיטען לשמור שוברו
 מן העכברים: רבי יוסף אומר יכתוב
 שובר. ולא יחליף להרע כח המלוה
 למחול שעבדו מזמן ראשון: כששוברסה
 פסוקה. בתוך הכתובה עלמה יכתוב
 השובר והיא אמרה בפנינו התקבלתי
 חתיה דטעמא מנאי אמר רבי יהודה
 אין כותבין שובר משום דלא יטעך
 ליה לשמרו מן העכברים דליא מרקב
 הדא רבי וגבי שטריה כוליה הכא
 ליכא למיחש להכי: אפי' סימא כו'.
 דבהאי שובר לא חייש רבי יהודה
 לעכברים כי התם דלילו התם מיפרע
 פרעיה דלמא כו': הכא ודאי יכא
 לה. בתמיה: אכל על פה. דהוה
 ליה תנא עלמא כזה הוה תנאה
 דתמנה על מה שכתב פסוקה: והאי
 דבר שצממנו. שובר וסכות: והאי
 פירות. דנכסי מלוג: דרבנן. האי
 דבעל אוכלן תקנתא דרבנן היא ולא
 עבוד רבנן חיזוק שהיא תנאו בטל
 אס התנה למחול אכילתו: פירי
 פירות. אס כתב ליה דין ודברים
 אין לי בנכסך ובפירותיהן אוכל הוא
 פירי פירות מוכר פירות ולוקח קרקע
 שהיא לה קרן והוא אוכל פירות:
 וקיימא

איתא מכאן ואילך ליתא ואלא מאי חופה חופה
ליתא ולטעמך ביאה בלילה איתא ביממא ליתא
היה בבית אפל מותר הא לא קשיא אורח ארעא
בלילה אלא חופה קשיא חופה נמי לא קשיא כיון
קיימא אורח ארעא קא משמע לן דבלילה בעי ר
ופירסה נידה מהו אם תימצי לומר יחיבת חופה קונ
האבל חופה דלא חזיא לביאה לא או דלמא לא
אומר רצה כותב לכתולה וכו': וסבר רבי י
והתנן ^אמי שפרע מקצת חובו רבי יהודה אומר י
יכתוב לו ^בשובר אמר רבי ירמיה כששוברתה
אפילו תימא בשאין שוברתה מתוכה בשלמא הת
מירכס תברתא ומפיק ליה לשטרא והדר גבי
ודאי ירב לה מילתא בעלמא היא דאמרה ליה אי
נטריה איהו הוא דאפסיד אנפשיה בשלמא אבי
לא קתני שוברתה מתוכה אלא ר' ירמיה מ"ט לא א
דהכא אטו שובר דעלמא מעמא דכתבה ליה אמ
דבר שבממון הוא ושמעין ליה לר' יהודה דאמר ד
דתניא ^אהאומר לאשה הרי את מקודשת לי על ממנ
כסות ועונה הרי זו מקודשת ותנאו במל דברי רבי
^בדבר שבממון תנאו קיים קסבר רבי יהודה ^בכר
עשו חיזוק לזכריהם יותר משל תורה הרי פירות דבר
חיזוק דתנן ^ארבי יהודה אומר כלעולם הוא אוכל פ
לה דין ודברים אין לי בנכסך ובפירותיהן ובפירותו

בכולן מפני שמתנה על מה שכתוב בתורה והחסם לא שיך לשנוי זה
 אינו מבטל את המעשה ואפילו לא יתקיים בסוף המעשה קיים והש
 מתנה על מה שכתוב בתורה דווקא דבני גד ובני ראובן שלא הת
 קט) הריני מזיר ע"מ שאגלה צבית חווינו יגלה צבית המקדש ול
 לצעורי נפשי קא מכריז אמר אל גבית חווינו טרחנא פירוש ה
 רוצה לטרוח אדעמא דכי לא נדר אגלוי מלתא דלא הוי מזיר והיי
 על מה שכתוב בתורה הוא דאין גילוח אלא במקדש ואר"י דלא אמרינן
 שכתוב בתורה אבל התם סבור הוא שיש מלוא צבית חווינו כמו צבית
 וא"ת כיון דשיך מתנה על מה שכתוב בתורה אפילו גבי ממון א"י
 היום וחובך מחול לך יתא מתנה על מה שכתוב בתורה מיהו מילין לא
 בתורה ככתוב בשטר דמי היינו דוקא כגון נזקין וערכין ופדיון הב
 מלה כולי עולמא מודו דלא טרפא ממשעבדי דליהב איהו מבח

מסורת הש"ס

(א) וזכרת: ל: יבמות. (ב) לקמן סה: שבת פו. דה: (ג) ד"ב קע: (ד) גלעיל: טו: ושי"ט: (ה) ד"מ לא: (ו) קדושין ט: ד"ב קסד: (ז) יבמות לו: ושי"ט: (ח) לקמן פ"ה (ט) ואת"ר דהו: מנשיב: בדבריהן ואין זו מנשיב: שיתקיים התנאי למאן דלמר: מנהל על מה שכתוב במורה: מנא בעל דהו: כמו על מנה: שמשל לרביקו דהשוכר את: המועלים ח"ט.

הגהות הב"ח

(ח) גמ' יתיב ר' חנינא קרא
קמיה דר' ינאי. ג"כ הכי
איתא ס"פ תפלת השחר דף
ל ע"ב:

מוסף רש"י

מי שפרע מקצת חובו.
 נמלחו בטרם מירי הלכה
 נמלחן כן חמור ורסול
 ומכאן לא מוטב, ר' יהודה
 אומר יחליק. וקדקדא
 שער ימכור לו שטר אחר
 על שפזן הנשאל חומר
 ראשון, ר' יוסי אומר
 יכתוב לו שטר.
 וימכרוהו הלוה (בבבא
 בבבא) על שטר שפזן
 לך על שטר אחר מוק.
 ורעה. ששמים הריו ו
 קדקדושת והנאז בשל
 דאין אדם ממנה על אר
 נמלחו בטורח, ר' יוחנן
 חתמוהו מנשה והמלא
 נמלח למינהו. דנמשה
 כאלו מלח לו. (בבבא
 בבבא) ששמוהו. כגון
 שר וסוקא, שער נמלחה
 וסוקא מלח, אבל שער
 אלא עבר סוקא לא ימח
 נמלחה. (בבבא) וקדקדו
 ימח. עומת ששמים
 אלא ונעלה נדופא חא,
 הוא קדקדא קדקדו
 קדקדו שר לא עליו שער
 אלא לא שר וסוקא
 (בבבא) שער חא, יתור
 משל חוריה. יתור ממה
 ששעה חוריה לדבריה
 (בבבא) קדקדא.

(זבחים קא.)